

Mary Jo Putney

Váratlan szerelem

Romantikus *Regények*

Mary Jo Putney

Váratlan
szerelem

A jó útra tértek testvérisége 4.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Once a Spy

Copyright © 2019 by Mary Jo Putney
Published by arrangement with KENSINGTON PUBLISHING CORP.,
NEW YORK, USA and ANDREW NURNBERG LTD–BUDAPEST.
All rights reserved.

Hungarian translation © Ács Eleonóra

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
ÁCS ELEONÓRA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 359 8

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Első fejezet

London, 1815 februárja

Habár Suzanne a szobája apró ablaka elé ülve dolgozott, most már túl sötét volt ahhoz, hogy folytathassa a varrást. Anglia sokkal északabbra feküdt, mint az a hely, ahol korábban élt, a télközepi napok rövidek voltak, és gyakran esősek vagy borúsak. Gyertyákat kellett volna vennie, hogy a hét végére befejezze ezeket az átalakításokat.

Letette az öléből a ruhát, és felállt, hogy kinyújtóztassa a tagjait. Talán sétálnia kellene egyet. Zord idő volt, a régi köpenye pedig ehhez aligha megfelelő, ám élvezte, hogy akkor megy ki, amikor kedve tartja.

Határozott léptek hangzottak fel a kinti lépcsőről – a háziura, Mr. Potter méltóságteljes közeledtét jelezték. Azután kopogtattak.

– Madame Duval, egy fickó van itt, azt állítja, hogy az ön unokafivére, Duval ezredes. Lent vár a szalonban. Van önnek olyan unokafivére, aki ezredes?

Suzanne meglepetten nyitott ajtót. Az elmúlt évek zűrzavara után fogalma sem volt, mely rokonai maradtak életben, és mit csinálhatnak.

– Elképzelhető, de meg kell néznem, hogy biztos legyenek. Feltételezem, tisztességesnek néz ki, különben nem engedte volna be.

– Úgy fest, mint egy katona, nem mintha ettől szentté válna – felelte a férfi mogorván. – Lekísérem, hátha azt kívánja, hogy kirakjam.

Suzanne hálásan bólintott. Mr. Potter nagyon vigyázott

a panziója női lakóira. Ez volt az egyik oka annak, hogy épp ide költözött.

Lehámozta ujj nélküli kesztyűjét, amellyel varrás közben védte a kezét, ujjaival sebtében végigszántott sötét haján, és megigazgatta kötött vállkendőjét, miközben örömmel töltötte el, hogy a megjelenése többé már nem élet-halál kérdése. Ezután követte a háziurat lefelé a keskeny lépcsőn.

Kinyitva a kis szalon ajtaját, a rosszul megvilágított szobában egy férfit pillantott meg az ablaknál, aki hátratett kézzel tanulmányozta a rendetlen, piszkos környéket. Szikár volt, és tekintélyes, valóban úgy festett, mint egy katona. Hullámos, sötét hajára ráfért volna egy nyírás, a mozdulatban pedig, ahogy az ajtónyitásra megfordult, volt valami ismerős elegancia. Kutató tekintete találkozott Suzanne-ével, mire a teste mozdulatlan ná merevedett.

A nő is kővé dermedt a döbbenettől. *Jean-Louis!*

De hiszen a férje meghalt – a saját szemével látta, amikor megölték. Ráadásul Jean-Louis kétszer olyan idős volt, mint ő. Ez a férfi pedig fiatalabb.

Amikor meglátta a hideg, halványszürke szemét, eszébe jutott a férje másod-unokatestvére. Simon Duval még kamasz volt, csupán néhány évvel idősebb, mint ő ifjú asszonyként, de erősen hasonlított a férjére. Az évek során azután hangsúlyosabb lett az eltérés a vonásaikban, és Suzanne úgy nézte, hogy a termete egy árnyalatnyival magasabb, a válla pedig szélesebb, mint Jean-Louis-é volt.

Ráeszmélve, hogy még mindig visszatartja a lélegzetét, lassan levegőt vett.

– Isten hozott, Simon! Vagy ezredes úrnak kellene hogy szólítsalak?

– Akkor hát tényleg te vagy az, az unokahúgom, Suzanne! – szólt a látogató némi csodálkozással. – A név gyakori, és Hawkins nem említette a Chambron grófné nevet. De bár te grófné vagy, én nem vagyok gróf. Csupán a férjed révén egy távoli rokonod, aki örömmel látja, hogy életben vagy.

Angolul beszélt, a legkisebb francia akcentus nélkül; Suzanne-nak eszébe jutott, hogy Simon anyja angol volt.

– Bár én már nem tekintem magam grófnénak, belőled még lehet Chambron grófja, ha a férjem családjának elég sok tagja távozott az élők sorából. – Ami igaz volt, ám az még igazabb, hogy az a világ, amelyben a francia nemesi címek számítottak, immár nagyon távolinak tűnt. Suzanne kezét nyújtott. – Mr. Potter ezredesként jelentett be. Melyik seregben szolgálsz? Angol, francia royalista vagy francia császári?

– Mennyi lehetőség! Az angol seregben, habár most, hogy a császár lemondott a trónról, áruló módon elhagyom a katonaságot. – Halványan elmosolyodott, miközben megfogta a nő kezét, és igazi franciás gesztussal fölé hajolt. – Örülök, hogy jól vagy, és szebb, mint valaha. Azt hallottam, meghaltál.

A keze meleg volt, erős és határozott. Suzanne vonakodva engedte el.

– Úgy bókolysz, mint egy francia, Simon – felelte viszonzva a mosolyát. – Nem vagyok már hamvas menyasszony, és többször is közel álltam a halálhoz. De igen, túléltem.

Felhangzott a háziúr torokköszörülése, mire Suzanne rájött, hogy a férfi a küszöbről felügyelte a találkozásukat.

– Madame Duval, gondolom, önnek és az ezredesnek sok a megbeszéltnivalója, úgyhogy hozok egy kis teát.

– Az csodás lenne, Mr. Potter! – Miután a háziúr távozott, Suzanne letérdelt a kandalló elé, és egy kis lapát szenet tett a tűzre. – Valóban sok mindent kell bepótolnunk, kuzin. Már vagy tizenkét éve, vagy több is, hogy nem találkoztunk.

Simon ott volt a vendégek között a Chambron grófjával tartott esküvőjén. Suzanne csupán tizenöt éves fruska volt, akit megbabonázott a nyájas, szelíd Jean-Louis, és elbűvölt a hatalmas ünnepély. Mivel Simonnal majdnem egyidősek voltak, az esküvőt megelőző napokban évődő-csipkelődő barátság alakult ki közöttük, de ennek már ezer éve.

Suzanne leült a kandalló jobb oldalán álló székre.

– Hogy találtál rám?

– Gabriel Hawkins kapitány révén. – Simon vele szemben foglalt helyet. – Néhány éve volt egy félelmetes közös kalandunk Portugáliában. Véletlenül futottunk össze, és amikor megosztottuk egymással a híreinket, megtudtam, hogy épp akkor tért vissza egy konstantinápolyi útról, és te voltál az egyik utasa.

A nő megmerevedett.

– Mesélt a körülményekről is?

Simon gyengéden felelt.

– Azt mondta, egy nagy hatalmú és mélységesen korrump török hivatalnok háreméhez tartoztál, és a te felbecsülhetetlen segítségével sikerült megmenteni két angol nőt, köztük azt a fiatal hölgyet, aki ma már a felesége.

Ezek voltak a pusztá tények. Suzanne remélte, hogy Hawkins nem is mondott ennél többet.

– És viszonzásul megmentett és idehozott engem.

– Hawkins azt mondta, felajánlotta, hogy elvisz Franciaországba, de te úgy döntöttél, hogy a Soho francia közösségében élő rokonaiddal maradsz. – Figyelmes tekintete felmérte a nőt és a tiszta, bár kopottas szalont. Suzanne olvasott a gondolataiban. A londoni Sohóban volt a francia negyed, ahol a vagyonos emigránsok éltek. A szegények itt, a Szent Pankrác-parókia lepusztult környékén küzdöttek a megélhetésükért.

– Miután Napóleon lemondott a trónról, ezek a rokonok visszatértek Franciaországba, hogy visszaköveteljék a birtokait – válaszolta a férfi ki nem mondott kérdésére. – Nem lepett meg, hogy elmentek. De nem számít, én inkább élek itt Angliában, semhogy visszamenjek Franciaországba. Ott semmi sem vár rám.

Simon tekintete ismét végigpásztázta a kopott szalont.

– Már megbocsáss, amiért megkérdeszem, de hogy boldogulsz?

– Jól varrok, eddig darabbérben dolgoztam. Hamarosan muszáj lesz állandó állást találnom. – Fanyarul elmosolyodott.
– Bárcsak magammal hozhattam volna az ékszereimet a hárem-

ből, amelyeket kegyencként viseltem! Azokból nyithattam volna egy saját üzletet.

– A pénz mindent megkönnyít – bólintott a férfi összevont szemöldökkel. – Én szerencsés vagyok, amiért anyám sikeres angol kereskedőcsalád sarja volt, és a vagyon a Csatornának ezen az oldalán maradt.

– Igen körültekintő dolog volt anyádtól és a családjától. – Suzanne kíváncsian félrebiccentette a fejét. – Csupán egy távoli rokon felkeresésének a vágya hozott ide? Unatkozol talán most, hogy otthagytad a sereget?

– Nem unatkozom, habár nincs sok dolgom – ismerte el Simon. – De amikor Hawkins beszélt rólad, látni akartam, hogy jól vagy-e, Suzanne Duval, és ha igen, megtudni, hogy boldogulsz.

Mr. Potter visszatért a teával. A tálca horpadt ónholmi volt, amelyen csorba kiöntőjű teáskanna állt, a háziúr mégis úgy szolgálta fel a frissítőt, akár egy hercegi komornyik. A tea mellett egy tányéron süteményt is hozott.

– Köszönöm, Mr. Potter – mondta Suzanne melegen. – Maga és a felesége igazán elkényeztetnek.

– Örömünkre szolgál, úrnőm. – A háziúr meghajtotta a fejét, és távozott.

– Úrnőm? – kérdezte Simon, miközben Suzanne kitöltötte a teát. – Tudja, hogy arisztokrata vagy?

– Csak udvarias, bár lehet, hogy ez most neked köszönhető. – Belekortyolt a teájába, és süteménnyel kínálta a férfit. – Vegyél egyet! Mrs. Potter remekül süt.

Simon így tett, és az első falat után elismerően mormogott.

– Való igaz, és nem spórol a vajjal. – Felhajtotta a teája maradékát, és egy csörrenéssel letette a csészét. – Kíváncsi lennék, vajon vannak-e régi barátok vagy rokonok az emigráns közösségben. Barátságosnak találtad a honfitársainkat, annak ellenére, hogy a rokonaid visszatértek Franciaországba?

Suzanne lebiggyesztette a száját.

– A nagyságos sóhói emigránsoknak semmi dolguk egy olyan nővel, aki szajha volt Törökországban.

– Biztos, hogy senki nem mondott ilyen szörnyűséget! – rezzent össze a férfi.

– Az arisztokrata hölgyek bizony mondtak. A férjeik pedig megpróbáltak sarokba szorítani egy-egy üres szobában – közölte a nő keserűen. – Úgy döntöttem, biztonságosabb lesz itt a Szent Pankráczban, az egyszerűbb honfitársaim között.

Simon lenyelt egy káromkodást.

– Ennél sokkal többet érdemelsz, Suzanne!

A nő felsóhajtott.

– Ha van valami, amit megtanultam, az az, hogy senki nem „érdemel” mást, mint a jogot arra, hogy küzdjön a túléléseért. Inkább élek itt egy hideg szobában ruhák átalakításából, mint egy török hárem luxusában, ahol azt várom, melyik lesz az utolsó éjszakám. Szóval azt hiszem, jól megvagyok. – Mímelt tósztra emelte a csészéjét. – Iszol a túlélésemre, Simon?

– Ennél többet is tehetek – felelte a férfi, miközben rászegte átható tekintetét. – Gyere hozzám feleségül, Suzanne!

Második fejezet

Suzanne olyan gyorsan tette le a csészéjét, hogy kilötytönt belőle a tea.

– Te jóságos isten, Simon! Teljesen épelméjűnek tűnsz, de nyilván rosszul ítéltelek meg.

A férfi mosolygott, élvezve a nő francia akcentusának dallamát, az apró, tökéletes arányú alakjának kecsességét, dús, aranybarna hajának ragyogását.

– Engem ugyanannyira meglep az ajánlatom, mint téged. Ennek ellenére helyesnek tűnik.

– Miért? – Suzanne félrebiccentette a fejét, megdöbbenően zöld szeme kíváncsian és vidáman csillogott. – Miért kértél meg, és miért érzed helyesnek?

Ezt a kérdést Simonnak magának is meg kellett válaszolnia.

– Éveket töltöttem az életemből azzal, hogy Napóleon bukásáért dolgoztam – kezdte lassan. – Ő és a rezsimje elvette tőlem a családom nagy részét és a lányt, akit szerettem. Remélem, hogy most egyszer és mindenkorra eltűnt. Mihez kezd egy katoná, ha vége a háborúnak?

– Mihez kezd bármelyikünk, aki túlélte? – kérdezte a nő csendesen.

Ez volt az a kérdés, amely hónapok óta kísértette a férfit, és lassacskán megtalálta rá a válaszokat.

– Felépítjük a saját békénket. Én kinyitom a régóta elhanyagolt házam. Leveszem az egyenruhámat. Kertet gondozok. Megnősülök. – A nő szép arcát fürkészte. Sok szempontból idegen volt, de valahol mélyen ismerős. – Nagy veszteségek és zűrzavaros évek állnak mögötted. Nem lehetséges, hogy te is ugyanezekre a dolgokra vágysz?

Suzanne letette a csészéjét, és felállt, hogy átvágjon a szobán. Az ablaknál megállva szórakozottan bámult ki az utcára.

– Mi ketten tizenkét évvel ezelőtt találkoztunk, az amiens-i béke idején. Én a naiv, optimista lány, akkor azt hittem, hogy vége a háborúnak, és fényes jövő vár ránk. Azután a világ ismét erőszakba és káoszba fordult. Lehet, hogy az ajánlatod abból a vágyból fakad, hogy visszaidézd a béke és a bizakodás napjait? Ám azok már nem jönnek vissza soha többé.

– Az az idő elmúlt – ismerte el a férfi –, de nem voltunk barátok annak ellenére, hogy rövid ideje ismertük egymást? Tetszett az intelligenciád és a kedvesség, irigyeltem az unokabátyámat a feleségéért. Úgy tűnt, te is élvezted a társaságot. Nem elég alap ez, hogy építkezhessünk rá?

– Ez egy gyenge és távoli kapcsolat – felelte Suzanne visszafordulva az ablaktól. – Most idegenek vagyunk egymás számára.

– Valóban? – Simon elkapta a tekintetét. – Sok minden történt mindkettőnkkel, de úgy érzed, más vagy, mint az a fiatal ara? Meglehet, hogy én viharvert vagyok, és fáradt, de úgy ér-

zem, hogy a szívemben ugyanaz az ember, mint aki a találkozá-
sunk idején voltam.

– Azt hiszem, valahol mélyen én is ugyanaz vagyok. – Su-
zanne-nak megkeményedtek a vonásai, és a férfi fájdalmat lá-
tott a tekintetében. – De nem tudom, alkalmas leszek-e valaha
még a házasságra.

Elhallgatott, Simon pedig gyengéden megkérdezte:

– Hajlandó vagy elárulni, miért?

Először azt hitte, a nő visszautasítja, de az felsóhajtott.

– Az, hogy évekig egy háremben éltem, ahol azon múltott a
túlélésem, hogy elfogadom, szajha vagyok, és úgy teszek, mintha
élvezném, olyan sebet ejtett rajtam, amelyet valószínűleg nem le-
het begyógyítani. Nem vagyok biztos benne, hogy érzek-e még
valaha vágyat. Most azt gondolom, a válasz valószínűleg nem.

Simon megborzongott, amikor rájött, mennyi fájdalom rej-
tőzik e nyílt, őszinte szavak mögött. Mégis meglepő rokonságot
érezett Suzanne-nal.

– Az én helyzetem nem hasonlítható a tiédhez, de nagyon
is értem, milyen, amikor meghal a vágy. – Egy röpke, fájdalmas
pillanatra eszébe jutott az a kölcsönös, részegítő szenvedély,
amelyet a jegyese, Alette mellett ismert meg. – Számomra a
vágy nem jelent sokkal többet emléknél, eltemetve a többi gyö-
nyörű emlékkép mellé. Igen, én el tudom képzelni, hogy létez-
het kielégítő házasság testi kapcsolat nélkül. És te?

Suzanne meghökkentnek tűnt, azután elgondolkodónak.

– A magam részéről igen. El tudom képzelni. De te a leg-
szebbs férfikorban vagy, márpedig tapasztalatom szerint a fér-
fiakban több a testi szenvedély. Mi történik, ha neked visszatér
a vágyad, az enyém viszont nem? Ebben az esetben jókora kel-
lemetlenséget jelentenek neked.

Ez komoly kérdés volt. Simon átgondolta, mielőtt válaszolt.

– Akkor is a feleségem és a barátom lennél. Semmi olyat
nem tennék, ami számodra megalázó lenne. És ha ennek a for-
dítottja következne be, és te nyernéd vissza a vágyad, én pedig
nem?

– Ahogy te, én is tapintatosan viselkednék, és nem tennék semmi olyat, ami foltot ejtene a neveden. – Suzanne hirtelen elnevette magát, amitől az arca életre kelt. – Ez aztán az igazi franciás csevej!

A férfi vele nevetett.

– Csakugyan. Valószínűleg igen kifinomult, ugyanakkor csendes tartózkodással viselkedő szeretők lennénk. De ez pusztán feltételezés. Pillanatnyilag csak annyit tudunk, hogy most hogyan érzünk. Én pedig azt érzem, hogy mélységesen hálás lennék, ha megosztanád velem az életedet.

– De miért? – tudakolta Suzanne kissé gyámoltalanul.

Ha volt egy kis esély arra, hogy a nő elfogadja az ajánlatát, Simonnak őszintének és nyíltnak kellett lennie.

– Sok éve magányos vagyok, Suzanne – mondta csendesen. – Amikor beléptem ebbe a szobába, az első dolog, amit éreztem, a hatalmas öröm volt, hogy életben látlak. A következő pillanatban pedig rájöttem, hogy többé nem érzem egyedül magam.

Suzanne kutató pillantással nézett rá.

– Én is magányos vagyok, de mi van, ha nem illünk össze?

– Akkor a házasságban mindenki tapintatosan járja a maga útját, egymás iránt pedig tisztelettel és kedvességgel viseljük. Ez nem okozhat nehézséget. A haragot a nagy szenvedélyek keltik. Ha ettől mindketten mentesek vagyunk, biztosan barátok lehetünk.

– A felvetésed egyszerűnek hangzik, az emberek azonban ritkán azok – jegyezte meg Suzanne szkeptikusan.

Ha csak beszélgetett Suzanne-nal, Simon már attól is sokkal elevenebbnek érezte magát, hát még ha nem is értettek egyet valamiben.

– Természetesen igazad van. De ne hagyjuk figyelmen kívül az ajánlatom döbbenetesen praktikus oldalát! – tette hozzá.

– A feleségemként meglehetősen nagy kényelemben élhetnél. Nem egy grófné luxusában, de nem kellene hosszú órákat dolgoznod a betevődért.

– Nem tagadhatom, hogy vonzó az ajánlatod – ismerte el

Suzanne. – De a házasság még a legjobb esetben is nagy kockázat, én pedig alig ismerlek téged. A nehéz évek, amelyek valamilyen módon összekötnek bennünket, ugyanígy mély sebeket is okoztak, amelyekkel esetleg nehéz lehet együtt élni.

– Ezek mind jó meglátások, de nem kell ma döntenünk. Töltsünk együtt némi időt! Ismerjük meg újra egymást!

– Ez elengedhetetlen. Ön, uram, pillanatnyilag zsákba-macska a számomra.

Simon őszintén elnevette magát.

– Sok hervasztó dolgot mondtak már rám, de ezt még soha. – Kifelé intett a világosodó égre. – Próbálkozik a nap. Úgy terveztem, hogy ezután elmegyek a londoni házamba. Amióta visszatértem a városba, szállodában lakom, de ideje beköltözöm a saját otthonomba.

Suzanne kinézett a derülő világra.

– Be kellene fejeznem a munkám, amíg világos van.

– Ha elkísérsz erre a kis kirándulásra – mondta kis gondolkodás után a férfi –, ellátlak gyertyákkal, hogy este is dolgozhass.

– Gyertyákkal akarsz udvarolni nekem? – nézett rá érdeklődéssel a nő.

– Ha így veszed, akkor tekinthetjük úgy, hogy ezzel kurizálok. Vagy vedd egyszerű segítségnek!

Suzanne elgondolkodva fürkészte, azután bólintott.

– A gyertyák valóban segítséget jelentenek, és jólesne egy kis friss levegő. Hozom a köpenyem.

Simon nézte, ahogy eltűnik az ajtó mögött, és azon töprengett, vajon megőrült-e, hogy házassági ajánlatot tett. De semmi kedve nem volt visszavonni.

Suzanne kissé megdöbbenve érezte magát, amikor Simon felszólította a hintójába, beugrott mellé, és átvette a gyeplőt a lovásztól. Ezután az ülés alá nyúlva előhúzott egy sötétkék kocsisköpenyt.

– Ez jól jöhet. A levegőben már érződik a tavasz, de a melege még várni kell.

– Viszont a sok esős nap után ez is nagyon kellemes. – Suzanne beburkolózott a köpenybe. Az valami csodálatosan puha gyapjából készült, a nő élvezte a fényűző érzést. A férfi figyelmességét pedig még annál is jobban.

Miközben Simon ügyesen megfordította a kocsit a keskeny utcában, és elindult nyugat felé, ő a férfi profilját tanulmányozta. Most, hogy elmúlt a sokk, amelyet a néhai férjéhez való hasonlósága okozott, észrevette közöttük a különbségeket. Jean-Louis-t hanyag kifinomultság jellemezte, míg Simon visszafogott volt és... rejtélyes? *Mély csend, mély gondolat, tűnődött. Bizonyval sok érdekes dolgot tudna mesélni. Ahogy ő maga is.*

Suzanne élvezettel vette szemügyre az utcákat, házakat és a járókelőket, akik mellett elhaladtak.

– Nem ismered a várost? – kérdezte Simon.

Megrázta a fejét.

– Azelőtt sosem jártam itt, hogy megérkeztem Konstantinápolyból.

– Képes voltál vállalni a kockázatot, hogy egy idegen helyen folytasd az életed?

– Itt könnyebb előlről kezdenem – vontá meg a vállát Suzanne. – Mire egy angol hajón átkeltem a Földközi-tengeren, meglehetősen folyékonyan beszéltem a nyelvet, és tudtam, hogy boldogulni fogok.

Simon bólintott; megértette, hogy a lány új életet szeretne kezdeni.

– Te Európa szinte minden nagyvárosában jártál. Melyik a kedvenced? – kérdezte Suzanne. – Párizs? Rengetegen imádják Párizst.

– De te nem tartozol köztük. – Ez nem kérdés volt, hanem kijelentés. – Az összes nagyvárosnak megvan a maga lelke, szépsége és hibája – folytatta Simon –, Párizsnak, Rómának, Bécsnek, Lisszabonnak. Lisszabont különösen kedvelem, a fény

és a széles láthatár elbűvölő városa. De a kedvencem London, mert leginkább ez az otthonom.

– Itt éltél gyerekkorodban?

– Igen, amikor anyám férjhez ment, az apja nekiadta ezt a mayfairi házat, hogy megkönnyítse számára a családi találkozókát, így a rémuralom idején volt hová menekülnünk. Én több időt töltöttem Angliában, mint Franciaországban.

Egyre előkelőbb környéken haladtak, míg végül Simon megállította a lovakat egy tekintélyes városi ház előtt egy téren, amelynek közepén kis park díszlett. Átadta a gyeplőt a fiatal lovásznak, aki addig a hintó hátulján utazott, lesegítette Suzanne-t a kocsiról, majd felkísérte a lépcsőkön a sötétzöldre festett ajtóhoz. Az oroszlánt formázó fényezett bronzkopogtató magabiztosan csillogott a délutáni fényben.

Simon egy hosszú pillanatig tétovázott, szemmel láthatóan erőt gyűjtött, miközben egy súlyos kulcsot halászott elő a zsebéből.

– A régi kopogtató egy sást ábrázolt, de túlságosan emlékeztetett Napóleon birodalmi sasos zászlajára, amelyet a francia csapatok vittek a csatában. Le kellett cserélnem egy brit oroszlanra.

– A jelképek fontosak. – Hosszú hallgatás következett, majd Suzanne csendesesen megkérdezte: – Azért vonakodsz visszatérni, mert a ház túl sok rossz emléket idéz?

– Túl sok jót. A fényes múlt ezen része örökre elveszett. – Simon vonásai megfeszültek; kinyitotta az ajtót, és betessékelte a nőt egy kis előtérbe.

Az ajtóval szemben, egy fényezett mahagóniasztal fölött aranyozott keretű tükör lógott. Meglátva a tükörképüket, Suzanne meglepetten fedezte fel, hogy Simon olyan, mintha idegen lenne. Amikor a férfi először üdvözölte, egy döbbenetes pillanatig azt hitte, hogy a néhai férjét látja. Azután úgy emlékezett Simonra, mint arra az elbűvölő fiatalemberre, akit a házasságát megelőző szép napokban annyira megkedvelt.

Ám a tükör azt a férfit mutatta, aki ma volt. Szigorúan jó-

képű. Csendesen parancsoló. Minden helyzetben fesztelen, anynyira veszélyes, amennyire lennie kell – és olyan mélységes kimerültség terhe nyomja, amely felemésztja a lelkét.

Suzanne nagyot sóhajtott, ahogy jobban megértette ezt a férfit, aki feleségül akarja őt. Abban a tükörben különös módon úgy tűnt, hogy jól összeillenek. Őt magát vonzónak mutatta, a grófné hűvös eleganciájával, aki valaha volt, annak ellenére, hogy most egy átalakított használt ruhát viselt.

Ám a legfeltűnőbb hasonlóságot az jelentette, hogy ugyanolyan kimerült volt, mint a férfi. Vajon a lélek mélységes fáradtsága elég erős alap, hogy megtartsa egy házasságot, vagy inkább ok arra, hogy hanyatt-homlok az ellenkező irányba rohanjon?

Gondolatait Simon szakította félbe, amikor kinyitott a jobbán egy ajtót, amely egy szalonra nyílt. Az összehúzott függönyök miatt a helyiségben félhomály uralkodott, de Suzanne azért ki tudta venni a bútorok elegáns vonalait, a talpa alatt pedig érezte a török szőnyeg süppedős puhaságát.

Amint belépett, ujjai hegyével végigsimította a szaténfa asztal fényes lapját.

– Gyönyörű ház. Régóta üresen áll?

– Nem, egy francia házaspár lakik itt, akik hosszú évekig szolgálták apám családját. – Simon az ablakhoz lépett, és szét húzta a függönyöket, beengedve a sápadt téli napfényt. – Amikor az amiens-i béke után kitört a háború, segítettem Mercier-éknek elhagyni Franciaországot. Nekik új otthonra volt szükségük, a háznak pedig gondnokra. Két héttel ezelőtt küldtem nekik egy üzenetet, hogy hamarosan visszatérek, és megkértem őket, hogy vegyék le a bútorokról a védőhuzatot, és készítsék elő számomra a házat.

Átvágott a szobán, és meghúzta a kandalló mellett lógó csengőzsinórt. Távoli csilingelés hallatszott a lenti cselédferályról.

– Évek óta nem jártam itt. Meglehetősen kísérteties érzés látni, hogy semmi sem változott.

Szép arányú asztalok, székek és szófák álltak csoportokba rendezve, huzatjukon alig hagytak nyomot az évek. Suzanne tekintete megakadt a kandalló fölött lógó portrén. Sötét hajú, meleg mosolyú nő ült ugyanebben a szobában, mögötte, a kezét az asszony vállán pihentetve, egy idősebb férfi állt.

– A szüleid – állapította meg Suzanne. – Futólag találkoztam velük az esküvőn, de Jean-Louis olyan sok rokonával kellett megismerkednem, hogy velük csupán néhány szót tudtam váltani. – Nagy volt a hasonlóság Simon és az apja között, olyan hasonlatosság, amelyben Suzanne férje is osztozott. A Duval család kétségkívül erős vérvonallal bírt.

Simon odalépett mellé, ő is a portrét nézte.

– A boldog időkben készült. Apám a csontja velejéig francia volt, de józan ember, aki a legjobbat hozta ki az angliai száműzetésből. A világ megváltozhat, mondta, így hát gondoskodott róla, hogy ugyanolyan folyékonyan beszéljek franciául, mint angolul. Az volt a terv, hogy itt járok iskolába, egyetemre meg majd Párizsban, ha addigra vége a háborúnak, de nem így lett.

– Milyen iskolába? – Suzanne a leghíresebb angol iskolák neve után kutatott az emlékezetében, majd előrukkolt azzal az eggyel, amelyik az eszébe jutott. – Etonbe?

– Harrow-ba. Közel van Londonhoz, ugyanúgy, mint Eton. – Halványan elmosolyodott. – Mint harrow-i öregdiáknak becsületbeli kötelességem kijelenteni, hogy az én iskolám Eton fölött áll, de valójában nagyjából egyformák.

Suzanne összevonta a szemöldökét, ahogy új emlékek merültek fel a múltból.

– Neked van egy fivéred? Emlékszem, milyen szeretettel beszéltél valami Lucasról.

– Ő az unokatestvérem volt, de valóban olyan szorosan kötődtünk egymáshoz, mintha testvérek lettünk volna. Az anyáink voltak nővérek. Korán árvaságra jutott, és onnantól fogva velünk élt. – Egy kisebb portréra mutatott, amely a szófa fölött lógott. A kép két fiút ábrázolt, talán tízévesek lehettek. Az egyik nyilvánvalóan Simon volt, a másik egy sápadt, pajkos te-

kintetű gyerek. – Együtt jártunk Harrow-ba, és vigyáztunk egymásra.

– És... meghalt? – kérdezte Suzanne gyengéden. – A háborúk egy újabb áldozata?

– Igen – felelte Simon komoran. – Lucas a Királyi Haditengerészetnél szolgált. A hajója elsüllyedt, és úgy tudjuk, nem maradt túlélő, bár én nem adtam fel a reményt, hogy hadifogságban van valahol Franciaországban.

Suzanne homloka ráncba szaladt.

– A császár lemondása után nem engedték el az összes hadifoglyot?

– De. Ám a remény nem olyasmi, amit könnyű feladni.

Beszélgetésüket egy középkorú házaspár megjelenése szakította félbe, nyilván ők voltak a ház francia gondnokai. A nagydarab, rátermettnek tűnő férfi mélyen meghajolt.

– Micsoda öröm itthon és épségben látni önt, milord!

A gömbölyded, éles szemű Madame Mercier nehézkesen pukedlizett.

– Minden készen áll, milord. Ma költözik be? – Kíváncsi pillantása Suzanne-ra siklott.

– Valószínűleg holnap – felelte Simon. – Elhoztam a kuzinomat, Chambron grófnét, hogy megmutassam neki a házat. Halottnak hittem, így hatalmas öröm volt, amikor megtudtam, hogy életben van, és nemrég Londonba érkezett.

Suzanne rámosolygott Mercier-ékre.

– Gyönyörű a ház, és maguk nagyon szépen rendben tartották – mondta franciául.

Madame Mercier, akinek úgy tűnt, örömeire szolgál a dicséret, ugyanezen a nyelven válaszolt.

– Köszönöm, grófné. – Majd kis habozás után még hozzátette: – Monsieur és madame, kívánnak esetleg egy könnyű ebédet? Rendes menü elkészítésére nincs idő, de ajánlhatok néhány egyszerű ételt, burgundi marharagut jó francia kenyérral.

Suzanne szájában összeszaladt a nyál. A keresetéből nem futotta rendes étkezésre.

– Én mindennél jobban örülnék neki! Évek óta nem ettem tisztességes francia ételt.

A házaspár helyeslően mosolygott.

– Monsieur és madame, hozhatok egy pohár bort, míg elkészül az étel? – kérdezte Mercier.

Jóféle francia bort, reménykedett Suzanne, mégis így szólt:

– Szeretném megnézni a ház többi részét, Simon, ha nem veszed udvariatlanságnak.

– Én pedig szeretném megmutatni neked. Mercier, majd csengetek, ha végeztünk. A reggelizőszobában terítsenek!

Mercier-ék meghajtották a fejüket, és távoztak, valószínűleg azért, hogy Suzanne felbukkanásáról spekuláljanak. Ő gondolatban sok szerencsét kívánt nekik ehhez, mivel neki magának fogalma sem volt, hogy mit hoz a jövő.

Simon a karját nyújtotta.

– Kezdődhet a felfedezőút, milady?

Suzanne mosolyogva belekarolt. Még ha úgy is dönt, hogy a házasság oktalan dolog lenne, ez a kaland legalább egy jó francia ebédhez hozzásegítette.